

voornaam aanstellende bewegen van zijn notabelen in deze stad grandioos konden gevoelen en plechtig konden zich gebaren, omdat zij leeg was. — Onmetelijk schenen hare pleinen, die zonder verkeer lagen uitgestrekt tusschen reusachtige patricierspaleizen in renaissancestijl, met weelderige steenen guirlandes en zinnelijk beeldhouwwerk getooid, met breede trapopgangen, die voor stoeten leeken opgestapeld, en ontzagwekkende vensters, die deftig kleurden in zwaar violet. Onmetelijk lagen haar pleinen, waarover de weinige voetgangers stapten als op een reusachtig tooneel, in de heldere meslichte ochtenden, in de middagen, die blauw waren 's zomers, totdat langzaam de witte wolken begonnen te zeilen door den hemel, hoog boven de hoog oprijzende gebouwen, en waar dan 's avonds de wind over opstak evenals over de woestenijen van schorren en velden om Loftinge heen, wanneer die pleinen duisternissen werden onder hun heel enkele, zachtjes kreunende, uit en aan flikkerende lampen.

's Winters werd Loftinge door grijsheid omsponnen. De nevelen sloten het af, maakten zijn leven nog meer verloren en in zich zelf verzadigd dan het ooit was, ontnamen het alle tegenstelling, die de buitenwereld uit de booten bracht, en waardoor het 's zomers even besef kreeg van zijn belachelijkheid. De regen stroomde neer, de regen vouwde zich toe over de stad, zooals de gordijnen zich toevouwden voor de vensters. — De regen schreide met trage druppelen langs de koude, violette vensters — in de verte loeide de roep van een boot op het in den nacht naar alle kanten uitvloeiende water.

In deze sfeer kreeg de grandeur haar kans. Want anders worden de karakters der menschen, die om de middeleeuwsche poorten dwalen en langs de patricische paleizen van een uitstervende stad, waar de bevolking jaarlijks afneemt, en de ruimte jaarlijks grooter wordt, waar elk notabele verzinkt in zijn vertrekken en een tiental vertrekken te veel tot zijn beschikking heeft, dan in een modern centrum, waar groote blokken met kleine ruimten voortdurend worden aangebouwd voor immer toenemende menigten. De burger van Loftinge nadert elk jaar meer den „übermensch," het is d e i n d i v i d u, die geldt in deze kleine gemeenschap met haar omvangrijke omgeving, en naarmate de zielen verschrompelen, en zich verdooven aan stevige bitteruren en flapperende achterklap, worden de gebaren sierlijker en opulenter, wordt het geringste stedelijk probleem tot een diepzinnig vraagstuk, en vraagt de geringste stedelijke verrichting ingewikkelder ceremonie.

Bovendien waren de notabelen in het van wat vischvangst en marktgewin zorgelijk bestaande Loftinge, geheel zonder zorg. Zij leefden hun rijke leven, welks welvaart zich zelfs aan de vetste gastmalen en uitgelezenste wijnen maar matig verkwisten kon, onafhankelijk van de wel-